Sever Gansovski

OPERAŢIA

Bufetul era cam pustiu.

Ne înghiţirăm antreurile în tăcere. Apoi o ospătară cu scufiţă roşie ne aduse felul întâi. Puse farfuriile pe masă cu un gest de parcă s-ar fi temut să nu o frigă tăblia din material plastic şi se îndepărtă degrabă, furişând o privire speriată spre individul chel ce stătea vizavi de mine. Şi casieriţa cu bonetă albă îl privea, din despărţitura ei, ca pe un tigru.

— Le e frică, spuse individul plin de sine, scufundându-şi lingura în supă.

— De cine? întrebai aruncând o privire în jur.

Tipul pufni, uitându-se cam cruciş în lături.

— O să vedeţi ce mâncare primim. Vă garantez eu că n-aţi mai gustat aşa ceva pe aici.

Avea pe el un sacou ponosit, vineţiu, din materialul acela polonez, care, timp de trei zile, arată atât de bine şi-ţi dă un aer atât de sărbătoresc. Pe chelia lui fremăta uşor un puf alburiu, care alcătuia în jurul craniului o aureolă diafană. Creştetul capului şi fruntea îi erau străbătute de o dungă subţire, lungă, roz-spălăcită, aducând cu o veche zgârietură.

Începui, la rândul meu, să-mi sorb supa. Deodată privirea îmi căzu pe oglinda prinsă în peretele de vizavi şi văzui că, în spatele meu, un cetăţean îşi scosese capul de după draperia ce masca intrarea în încăperile interioare şi-şi holba ochii, oricum ieşiţi din orbite, spre comeseanul meu. Judecând după chipul lui dolofan, trebuie că era directorul. Schimbă cu ospătăriţa o privire plină de tâlc.

Vecinul meu în sacou vineţiu simţi prezenţa cetăţeanului cu ochi exoftalmici. Nu ştiu cum izbutise, căci de uitat nu se uitase în partea aceea.

— Mă ştiu toţi pe aici, îmi comunică el. În orice restaurant aş intra, nu risc să mă trezesc cu o friptură de aseară... Apropo, cum vi se pare supa?

Supa era formidabilă. Nemaipomenită. În prima clipă, nici nu mi-a venit să cred. După trei linguri priveam cu alţi ochi

localul acela cu multe oglinzi şi cufundat, datorită draperiilor de la uşi şi ferestre, într-o plăcută penumbră.

Asta da bucătărie! De mirare era că o astfel de supă nu dusese faima directorului în lungul şi în latul ţării, că nu-l ridicase în lumina reflectoarelor televiziunii, iar pe bucătarul şef în braţele revistei "Nedelea".

O incomparabilă supă de carne cu orez, servită în farfurie caldă, o supă care se topea în gură stârnind instantaneu entuziasmul cavităţii bucale şi al limbii, o supă care sublima direct în energie şi bună dispoziţie. O supă memorabilă, aidoma unui film văzut la festival.

— Admirabilă supă! am spus cu glas tare. Nu mi-aş fi închipuit că aici...

Individul mă întrerupse printr-un gest moale al mâinii. Avea ochi cenuşii, spălăciţi şi o privire cam împrăştiată.

— Ce aţi comandat la felul doi?... Cotlet cu smântână? Atunci schimb şi eu comanda.

Făcu un semn scufiţei roşii, pe care o informă că se răzgândise în privinţa biftecului. Voia şi el cotlet. Ospătăriţa primi noua comandă fără entuziasm, dar şl fără scandal. Discuţia mută cu directorul se repetă şi scufiţa roşie dispăru în bucătărie.

Vecinul meu se aplecă pentru o clipă asupra farfuriei, apoi, rididnd capul, zâmbi.

Era limpede că avea chef de vorbă.

— Aţi auzit vreodată despre o operaţie făcută de conferenţiarul Petrenko? Într-o vreme s-a discutat mult despre ea. Dealtfel acum aşa se şi numeşte, "operaţia Petrenko".

— Hm... Vag, am spus. Poate îmi amintiţi dumneavoastră.

— Uitaţi cum s-au petrecut lucrurile, începu el. În primăvara lui patruzeci şi şase, un tânăr gonea pe Sadovaia cu o motocicletă de captură. În zona pieţii Kolhoznaia. Înainte de a se urca pe şa, tipul se aghezmuise puţin cu prietenii şi capul îi vuia. Ştiţi cum era atunci, imediat după război. Ei bine, şi numii ce-i iese în cale un camion din caroseria căruia atârnau până aproape de pământ nişte scânduri. Ba mai trimite necuratul şi o bătrânică să traverseze tocmai atunci şoseaua. Într-un cuvânt, tânărul nostru gură-cască a urcat cu nouăzeci pe oră pe scândurile acelea, a străbătut caroseria, apoi în faţă i-a răsărit peretele din spate al cabinei, el a virat, a zburat vreo treizeci de

metri prin aer şi s-a prăbuşit taman în curtea institutului Sklifosovski. Motocicleta s-a făcut ţăndări, iar tânărului i-a fost smulsă cu totul jumătatea de sus a craniului, împreună cu creierul. Dar ştiţi, artistic, de parcă locul ar fi fost trasat dinainte. Fireşte a fost urcat numaidecât pe masa de operaţii la etajul întâi. Medic de gardă era chiar acel Petrenko. Altul ar fi renunţat pesemne, dar Petrenko ăsta era un tip dârz, nu-i trecuse încă elanul de combatant. Şi numai ce ia jumătatea de craniu — care-i fusese adusă de jos pe aceeaşi targă — şi o trânteşte la loc. Injecţie antişoc, narcoză, cusături, transfuzie. Nu se mişcă de lângă tânărul nostru zece zile încheiate şi, de necrezut, dar toţi constată că operaţia reuşise. Trece o lună, tânărul începe să se întremeze şi deodată iese la iveală faptul că, în ziua aceea, din pricina grabei, îi răsuciseră creierul cu o sută opt zeci de grade. "Dreapta" şi "stânga" îşi schimbaseră locul, partea occipitală a creierului ajunsese în faţă, iar partea frontală în spate. S-au sucit, s-au învârtit, dar ce se mai putea face? Doar nu era să-i spargă din nou craniul şi să-l reconstituie cum trebuie? Era exclus. Care medic îşi asumă un astfel de risc mai mult de o dată în viaţă? Au stat ei şi s-au tot gândit, iar în cele din urmă au hotărât să rămână aşa cum era. Ei bine, închipuiţi-vă — aici vecinul meu tăcu o clipă şi mă privi cu atenţie — închipuiţi-vă că acel tânăr sunt eu.

Observă privirea mea nedumerită şi se corectă:

— Adică am fost eu. Au trecut de atunci douăzeci şi unu de ani.

— Fantastic! Pentru o clipă am uitat de supă. Şi cum vă simţiţi?

— Merge, declară individul. Merge. Dar au fost, fireşte, multe reacţii...

Terminarăm supa şi aşteptam felul doi, cu care însă scufiţa roşie, cine ştie de ce, nu se prea grăbea.

— Multe reacţii stranii, repetă el gânditor. Cel mai interesant e faptul că toate s-au încurcat de ţi-e mai mare dragul. Nervul optic, bunăoară, s-a cuplat la centrul auditiv. Iar cel auditiv, dimpotrivă, la cel optic. Nu ştiu dacă vă e clar, pe scoarţă există analizori speciali pentru sunet, lumină, mirosuri şi, fireşte, nervii corespunzători. Dar la mine, datorită inversării de care v-am vorbit, multe şi-au schimbat locul. Iar între unele simţuri s-a produs o adevărată osmoză.

— Cum adică?... Există vreo deosebire? am întrebat. Oare sunetul nu rămâne sunet, oriunde ar ajunge el? Şi lumina — tot lumină?

— Tocmai asta-i că nu. Interlocutorul meu clătină din cap şi zâmbi cu un aer de superioritate. Mulţi îşi închipuie că creierul seamănă cu o centrală telefonică: ce se transmite se şi recepţionează. În realitate lucrurile nu stau aşa. În creier totul depinde de locul de pe scoarţa cerebrală unde ajunge excitaţia. De exemplu, presiunea poate deveni lumină. Faceţi întuneric în cameră şi apăsaţi-vă ochiul. O să vedeţi o izbucnire de lumină, cu toate că ea nu a existat. Înţelegeţi?... Într-adevăr, ochiul recepţionează lumina, iar urechea sunetul. Dar prin fibrele nervoase totul curge sub aceeaşi formă a impulsurilor. Şi ceea ce simţiţi dumneavoastră depinde numai de locul unde nimeresc aceste impulsuri.

— Da-a bâiguii eu, neştiind ce să spun.

Chiar în acea clipă ospătăriţa ne aduse felul doi. Puse farfuriile pe masă, cu aceeaşi fereală şi spaimă.

Şi felul doi — cotlet cu smântână — a fost nemaipomenit. Uluitor. O mâncare ce te arunca îndărăt, în acele timpuri când, slavă domnului, nu existau nici un fel de cantine, şi omul se mulţumea cu preparatele culinare ale propriei sale bunici. Nişte cotlete fenomenale, dezvoltând un întreg buchet de senzaţii gustative; bine prăjite, uşor în sânge, consistente şi dulci. crocante, dar topindu-se în gură.

Mă gândeam, puţin înduioşat, că, gata, problema alimentaţiei publice am rezolvat-o de-acum şi ne putem apuca de alte belele.

Rămânea însă, terifiant de inexplicabil, faptul că, la asemenea cotlete, lipsea coada de la uşa bufetului, iar chipurile consumatorilor de la celelalte mese nu trădau nici un fel de încântare.

Vecinul meu isprăvise felul doi — am remarcat, printre altele, că ţinea furculiţa în mâna stângă — şi căzuse pe gânduri. Într-un târziu, îşi scoase din buzunar portţigaretul şi-şi aprinse o ţigară.

— Ei bine, urmă el pe neaşteptate, acum încercaţi să vă imaginaţi situaţia unui om care a devenit sediul unui asemenea talmeş-balmeş. Nervul gustativ, bunăoară, plecând din vârful limbii, nu nimereşte la centrul gustativ, ci la cel al durerii. Ce se

întâmplă în acest caz? Omul ia în gură o felie de salam şi, în loc să simtă gust de "Extra", sau "Poltavskaia", simte o durere de mama focului în călcâi. Iar dacă gustul s-a prins în cadril cu auzul, muşcă din sandviş şi deodată aude un zgomot asurzitor.

— Nu cumva ai păţit toate chestiile astea? l-am întrebat.

Dădu din cap.

— Ba aflaţi că da. Mi le-au încurcat toate, ghiveci, nu alta. Simţurile s-au uzurpat reciproc. În loc să miros, simt. Gustul îl percep prin centrul durerii. Bunăoară, în cotletele astea, dacă în loc de unt se pune margarină, mă doare.

— Dar daţi-mi voie! După dumneavoastră, simţul durerii e de sine stătător? Eu cred că e, cum să vă spun. un soi de prelungire a senzaţiei.

Individul clătină din cap a tăgadă.

— Senzaţia e una şi durerea cu totul alteeva. Durerea are propriile sale terminale, propria sa reţea de transmisie şi centrul său propriu pe creier. Ar putea fi considerată mai degrabă un al şaselea simţ... Şi cum la mine nervul gustativ a nimerit în regiunea de pe scoarţă rezervată durerii, am dureri la fiecare masă. Fireşte, sunt extrem de variate.

— Şi cum vă simţiţi?

Tipul strânse din umeri.

— Păi, m-am obişnuit. Ba durerea a început chiar să-mi placă. Îndeosebi cea de dinţi. Fiindcă veni vorba, o simt când mănânc icre negre. Îndeobşte, am o paletă de gusturi pe cinste. În mod normal, omul percepe cu limba mai nimic: acru, dulce, amar, sărat şi combinaţiile lor. Or, senzaţiile de durere sunt infinit mai variate.

— Bun. Şi adevărata durere? Dacă aveţi un dinte cariat?

— Bineînţeles, simt în "gură gustul de icre negre — aflaţi că pentru mine a devenit un gust cât se poate de nesuferit — şi-mi iau rând la dentist.

Omul căzu din nou pentru o clipă, pe gânduri. Apoi urmă:

— Nu mai puţin interesant stau lucrurile cu văzul şi auzul. Înţelegeţi, sunetele stârnesc în creierul meu imagini vizuale, iar lumina — senzaţii sonore. Închid ochii, dar văd. Îmi astup urechile, dar aud... În schimb, fireşte, nu văd nimic.

— Adică, am spus, dacă închideţi ochii, o faceţi nu ca să nu vedeţi, ci ca să nu auziţi?

— Întocmai. Iar dacă-mi astup urechile, nu aud. Adică, pardon, nu mai văd. Dar pentru toţi ceilalţi acest lucru înseamnă că nu aud. Mai exact, nu văd.

Aici ne dădurăm seama că le-am cam încurcat amândoi.

— În orice caz, rezumă el, la mine totul e de-a-ndoaselea. Somnul, bunăoară. Când dorm, nu aud nimic. pentru că am ochii închişi. Pentru mine noaptea e întotdeauna linişte. În schimb, tot văd câte ceva: ba cum ticâie pendula pe perete, ba cum dansează vecinii în apartamentul de deasupra. Într-un cuvânt, sunt o excepţie.

Spuse aceste ultime cuvinte cu vădită superioritate. Ospătăriţa ne aduse cafeaua. Excelentă, tare, şi aromată, cum se poate bea numai la Istanbul. O cafea neagră nu pentru că era prea prăjită, sau arsă. ci pentru că se pusese destulă.

— Mai e ceva, adăugă individul. Simţurile nu numai că s-au uzurpat reciproc: se şi mixează.

— Cum adică?

— Păi, v-am spus. Pesemne nervii s-au răsfirat şi o ramură a nervului gustativ s-a împletit cu cel al văzului şi auzului. De aceea, când văd şi aud câte ceva, simt şi un gust pe limbă.

— De exemplu?

— Păi, să zicem că stau la televizor şi se prezintă show-ul... Pronunţă numele unei renumite interprete de muzică uşoară, pe care nu-l voi cita însă. Când cântă "Mama", simt în gură gustul unei prăjituri greţos de dulci. Şi, pe deasupra, cam vechi.

— Interesant, observai eu. E chiar păcat că nouă, celorlalţi, ne lipseşte un astfel de sincretism al simţurilor. Am fi putut aprecia mult mai corect o operă de artă sau alta. Ponderea tematicii în chip de criteriu s-ar fi redus. Şi nu numai în artă. Bunăoară, la o şedinţă. Vorbeşte omul, turuie la cuvinte frumoase cu nemiluita, dar tu simţi că în sală miroase urât, şi că totul nu-i decât... Dar fiindcă veni vorba, cum e cu cititul? Ce impresie vă face, bunăoară, science-fiction-ul?

Omul se gândi o vreme.

— Păi, când cum. De exemplu, o carte a lui... (aici pronunţă numele unui fantast foarte cunoscut în trecut, dar am să-l omit, ca să nu-l supăr pe om). Când îi deschid romanul, simt un gust de caşă sleită. Ştiţi, aia albăstruie...

Tăcurăm. Eu mă gândeam că, în viitor, n-ar fi rău să punem la punct un sistem de realizare artificială a unor astfel de interconexiuni. Desigur fără accidente de motocicletă, doar aşa, pur şi simplu.

Bunăoară, merge omul la un concert şi, ajuns în sala conservatorului, aşezându-se în fotoliu, branşează nervul vizual în locul celui auditiv. Cum aparatul nostru vizual este mult mai perfecţionat, impresia ar fi incomparabil mai puternică. Sau ar deveni posibilă, pur şi simplu, îmbinarea unui simţ cu celălalt, ceea ce ne-ar permite o recepţie "pe două canale".

Prinzând din zbor această idee, el spuse că, în cazuri de urgenţă, într-un submarin, bunăoară, întregul aparat senzorial ar putea "sublima" în auz, inclusiv mirosul şi simţul tactil.

Am sucit aceste idei pe o parte şi pe cealaltă, până când, într-un târziu, am ajuns la concluzia că din toate astea s-ar putea să nu iasă nimic bun.

Pentru că, în sala de concert, senzaţiile "auditive" stârnite de şalul roşu de lână de pe umerii domnişoarei din faţă s-ar fi insinuat distonat în armoniile simfoniei lui Haydn sau Miaskovski. Iar în submarin lucrurile ar fi ieşit şi mai rău, deoarece marinarii ar fi putut confunda mirosul uleiului de maşină cu zgomotul produs de şurubăria altei nave.

Această din urmă idee mi-ă venit întâi mie. Îndeobşte, interlocutorul meu nu se remarca prin agerime de minte.

Mai comandarăm câte o ceaşcă de cafea. L-am întrebat:

— Ia spuneţi-mi, cum m-aţi descrie pe mine? Cum arăt eu, "văzut" de dumneavoastră?

Ochii spălăciţi ai tipului aruncară iarăşi în jur o privire ce ricoşa continuu.

— Purtaţi un sacou gri şi cămaşă galbenă. Dar toate astea eu mai degrabă le aud decât le văd. Cât despre senzaţia gustativă.. Ştiţi, mi-e cam peste mână.

— Daţi-i drumul!

— Zău, nu se cade!

— De ce? l-am încurajat. Dacă vă rog eu...

— Chipul dumneavoastră are gust... Ei bine. are gust de castravete murat. Apoi o scăldă. Murat, dar nu prea tare... Zău, nu vă supăraţi. Vă e limpede, sper, că eu sunt o excepţie, iar senzaţiile mele aberante...

Tăcurăm. Nu ştiu de ce, dar tipul începuse să mă irite. Pesemne pentru că era prea plin de sine.

— Pe de altă parte, am spus, nu sunteţi o excepţie chiar atât de mare. La urma urmelor, percepeţi lumea aşa cum e în realitate. Poate doar chestia asta cu gustul...

— Cum adică? protestă el. Aud cu ochiul, deci cu un organ destinat .perceperii luminii şi nu sunetului.

— Ei şi? Chiar dumneavoastră mi-aţi explicat că vi s-au încurcat doar traiectele nervoase. Lumina o percepeţi tot cu ochii, iar sunetele tot cu urechile. Numai că mai sus, în creier, toate astea se transformă la dumneavoastră în alte senzaţii.

— În *altele* totuşi, sublinie el. Aberante.

— Uite, asta nu ştim, i-o retezai eu. Care sunt aberante şi care nu. Nu confundaţi reacţia la fenomen cu fenomenul însuşi. Natura nu s-a jurat niciodată că asfinţitul va fi întotdeauna roşu, iar sarea sărată. Pentru mine cerul e albastru, dar pentru cine ştie ce microb, lipsit de văz, el poate fi pur şi simplu acru. Dacă am să apropii un cablu sub tensiune de dumneavoastră o să săriţi în sus, dacă am să-l apropii de un aparat de măsură acul indicator o să se deplaseze lin. Şi nu puteţi susţine că reacţia dumneavoastră e justă, iar a aparatului nu... Chiar dacă simţurile dumneavoastră sunt branşate anapoda, fapt e că, finalmente. mă vedeţi şi mă auziţi. Dacă putem sta de vorbă, înseamnă că percepeţi lumea corect. Numai în conştiinţa dumneavoastră răsar alte simboluri ale lumii ce ne înconjoară. Interrelaţia dintre ele este însă şi la dumneavoastră ca la toţi oamenii.

Individul căzu pe gânduri. Îi era pesemne greu să se despartă de ideea că e o excepţie. Pe frunte îi apărură picături de sudoare. Scoase batista şi le şterse (în oglindă am văzut că gestionarul continua să supravegheze cu ochi neliniştiţi masa noastră, ca şi scufiţa roşie dealtfel, care, trebăluind undeva în fundul încăperii, ne arunca necontenit priviri furişe.)

— Da, oftă în cele din urmă interlocutorul meu. Totuşi, ceea ce dumneavoastră spuneţi, eu văd. Iar chipul vi-l aud.

Dar eu hotărâsem să rămân neînduplecat.

— Fapt este că, în ultimă instanţă, vă orientaţi perfect, nu-i aşa? Întocmai ca şi noi toţi.

— Aşa e, nu zic nu...

— În fond, de unde ştiţi că vi s-au branşat nervii anapoda? Poate că e doar o părere...

Pe chelia individului se iviră din nou picături de sudoare. Îşi schimbă neîndemânatic poziţia în fotoliu.

— Nu, totuşi nu... În primul rând, radiografiile arată clar că partea frontală a nimerit în spate. Apoi această interferenţă de simţuri şi, în al treilea rând — aici zâmbi fâstâcit — capacitatea mea uimitoare de a vedea fără a privi... În plus, m-am ales cu un fel de simţuri suplimentare. Bunăoară, simţul greutăţii.

— Ce simţ?

— Al greutăţii... Uite: eu am să mă întorc cu spatele, iar dumneavoastră scoateţi ceva din buzunar. O să vă spun ce anume aţi scos. Cu toate că n-am să mă uit.

Şi se întoarse.

Într-un buzunar al sacoului aveam o sticluţă de parfum. Am scos-o.

— O sticluţă, spuse individul. "Floarea de piatră". Trei douăzeci.

Apoi se întoarse din nou spre mine. Toată chestia asta aducea a scamatorie.

— Uitaţi şi simţul greutăţii, spuse el scuzându-se parcă. Simt greutatea. Ia daţi-mi puţin sticluţa aceea. Luă flaconul şi-l cântări în palmă. Nouăzeci şi unu de grame... Nici nu ştiu, de unde până unde toate astea. Pur şi simplu văd greutatea, întocmai cum dumneavoastră priviţi, de exemplu, o clădire şi spuneţi numaidecât că are trei etaje. Şi mai sunt şi altele... Dar chestia asta cu simţul greutăţii e nemaipomenită. Şi gama de gusturi. Intru într-un bufet, primesc mâncarea şi spun numaidecât că pe farfurie nu sunt o sută douăzeci de grame de carne, cum ar trebui să fie

după reţetar, ci numai nouăzeci şi cinci. Sau că în loc de unt au pus grăsime. Nu le cer condica de reclamaţii, nici nu-i ameninţ că o să-i torn unde trebuie. Pur şi simplu, le spun cum sunt preparate mâncărurile, ce nu corespunde calculaţiei şi alte de-astea. Gust mâncarea şi le povestesc numaidecât totul: uite-aşa şi aşa. Rezultatul e că, de îndată ce mă văd, îi apucă pe toţi bâţul.

În clipa aceea ochii îmi căzură pe ceas şi-mi dădui seama că trebuie s-o iau la goană.

Scufiţa roşie ne luă banii. Mi-am salutat interlocutorul şi am plecat.

La garderobă, în vreme ce întindeam numărul garderobierei, am auzit din spate o respiraţie gâfâitoare.

— Ascultaţi-mă, să nu credeţi nimic. Era exoftalmicul gestionar al bufetului. E bolnav psihic. Da, cel cu care aţi stat la masă. Dacă v-a spus cumva că smântâna noastră e diluată cu lapte sau că dăm lipsă la cântar, să ştiţi, toate-s prostii de-ale lui. Aţi mâncat din bucatele noastre, nu?

Gestionarul duhnea a muscat negru de şapte ruble sticla. Purta un sacou englezesc, dintr-un minunat postav albastru, întocmai ca un artist al poporului.

Îşi întoarse privirea spre sală.

— Ştiţi cum e, pe aici vin oameni fel de fel, trăncănesc vrute şi nevrute. Când colo — bolnav psihic. De mult era cazul să-l umfle la balamuc.

— Dar unde lucrează? am întrebat.

— Mi se pare că la fabrica de parfumuri. Cică distinge fără greş mirosurile. Dar sigur nu-i în toate minţile. Asta v-o garantez eu.

Mi-am pus impermeabilul pe braţ şi am ieşit în stradă. Trecând pe lângă vitrinele bufetului, l-am văzut din nou pe interlocutorul meu. Stătea la masă, în poziţia în care-l lăsasem. Când am trecut prin faţa lui, a ridicat mâna în semn de bun rămas. Dar o făcu uitându-se în altă parte.

Ajuns acasă, am împrumutat de la vecina un mic cântar şi m-am convins că sticluţa mea cântărea exact nouăzeci şi unu de grame. E drept, în aceeaşi clipă mi-am dat seama că tipul putea să ştie dinainte acest lucru, deoarece lucra la fabrica de parfumuri.

Cât despre însuşirea lui de a te vedea privind în cu totul altă parte, în sala aceea erau peste tot oglinzi. Nu-l văzusem eu într-una din ele pe gestionar urmărindu-ne? Şi totuşi, ce chestie ciudată! Am început să frecventez bufetul acela, dar n-am mai mâncat niciodată nici cotlete, nici supă ca atunci.

Acest lucru pune totul într-o altă lumină şi mie personal chestia cu operaţia începe să mi se pară verosimilă...

Fiindcă veni vorba, în ce priveşte cotletele, oricine poate verifica. Bufetului i s-a schimbat nu de mult numele. Înainte îi

zicea "Odihna" sau "Vara", iar acum altfel (sau invers: acum parcă-i zice "Vara" sau "Odihna", iar înainte i se zicea altfel).

În orice caz, e pe strada Kirov.
